

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/540/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1204126811
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Svetlovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1204126811.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Svetlovskej a členov senátu JUDr. Dariny Kuchtovej a JUDr. Martina Murgaša v právnej veci žalobcu: B. C. E., R. L. A. X, R., zast. advokátkou JUDr. Ľubicou Sopkovou, Pribinova 3, Malacky, proti odporcovi: Fond národného majetku SR, Trnavská cesta 100, Bratislava, zast. advokátskou kanceláriou G. Lehnert, k. s., Carlton Savoy Building, Mostová 2, Bratislava, o náhradu mzdy, na odvolanie žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 4. júna 2013, č. k. 17C/192/2004-901, pomerom hlasov 3:0, takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.343 eur brutto, m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy v sume 5.271,98 eur a vo zvyšku 71,02 eur sa žaloba zamietla.

Výrok napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba v časti o zaplatenie 28.668,90 eur zamietnutá, sa p o t v r d z u j e .

Výrok napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania ako aj výrok, ktorým súd prvého stupňa žalovanému nepriznal trovy konania podľa § 147a O.s.p., sa z r u š u j e a vec sa v tomto rozsahu v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Výrok napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa o povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok 420 eur sa m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok 415,50 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru sumu 5.343 eur brutto do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku (28.668,90 eur) žalobu zamietol. Zároveň žalovanému uložil povinnosť v tej istej lehote zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 2.392,20 eur a na účet súdu prvého stupňa zaplatiť súdny poplatok 420 eur. Žalovanému trovy konania podľa § 147a O.s.p. nepriznal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že medzitýmnym rozsudkom zo dňa X.X.XXXX, č. k. 17C/192/2004-614, právoplatným dňa X.X.XXXX v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa XX.X.XXXX, č. k. 4Co/342/2009-653, určil neplatnosť výpovede danej žalobcovi listom žalovaného zo dňa XX.X.XXXX. Následne súd prvého stupňa posudzoval nárok žalobcu na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o ktorom prvýkrát rozhodol rozsudkom zo dňa XX.X.XXXX .

zrušeným uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa XX.X.XXXX, č. k. 6Co/214/2011-781. Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa opätovne rozhodol o nároku žalobcu na náhradu mzdy. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 79 ods. 1, 2 a § 134 ods. 1, 2 Zákonníka práce v znení účinnom od X.X.XXXX do XX.X.XXXX, t. j. ku dňu neplatného skončenia pracovného pomeru. Uviedol, že náhrada mzdy nemá charakter ekvivalentu mzdy, ktorú si zamestnanec nemohol zarobiť preto, že mu zamestnávateľ neumožnil vykonávať prácu, na ktorú sa zaviazal podľa pracovnej zmluvy a ktorú bol aj schopný a ochotný vykonávať, ale má charakter satisfakcie voči zamestnancom a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne zrušil pracovný pomer so zamestnancom. Za rozhodujúce pre rozhodovanie o náhrade mzdy presahujúcej obdobie 9 mesiacov pritom považoval skutočnosť, či žalobca mal objektívnu snahu sa zamestnať a s akým výsledkom. Súd prvého stupňa mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno v tomto smere, keď nepredložil súdu žiadosť o sprostredkovanie práce ani žiadosť o prijatie do pracovného pomeru tým-ktorým potenciálnym zamestnávateľom. Žalobca teda podľa súdu prvého stupňa nepreukázal snahu zamestnať sa, a preto mu súd prvého stupňa nemohol priznať náhradu mzdy za ďalšie obdobie presahujúce 9 mesiacov. Poznamenal, že aj zákon o zamestnanosti stanovuje povinnosť preukázať aktívne hľadanie si zamestnania nezamestnanými. Poukázal pritom na skutočnosť, že žalobca bol v evidencii uchádzačov o zamestnanie od X.XX.XXXX do XX.X.XXXX, v ďalšom období bol na vlastnú žiadosť z evidencie vyradený a ani po uplynutí šiestich mesiacov nepožiadaval o opätovné zariadenie do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Súd prvého stupňa nemal snahu žalobcu zamestnať sa preukázanú ani zo svedeckých výpovedí. V tejto súvislosti uviedol, že svedok B.. H. síce potvrdil, že žalobca sa u neho opakovane uchádzal o miesto v obchodnej spoločnosti UEOS-komercia a. s. zaoberajúcej sa ekonomickým prieskumom, znaleckou činnosťou a verejným obstarávaním, avšak pre žalobcu nemali voľné miesto, lebo nemal patričné vzdelanie, ale vzdelanie technické. Táto snaha žalobcu bola podľa súdu prvého stupňa neefektívna, pretože svedkovi evidentne neoznámil akú prácu vykonával u žalovaného (pracoval v sekcii vymáhania pohľadávok a odstupovania od zmlúv), z čoho svedok usudzoval, že žalobca má absolvované vysokoškolské vzdelanie STU na elektrotechnickej fakulte, hoci v skutočnosti vykonával inú prácu, ktorá nevyžadovala technické vzdelanie. Viacnásobné navštevovanie zástupcu obchodnej spoločnosti UEOS-komercia a.s. zameranej na ekonomické činnosti bez toho, aby ho žalobca oboznámil so svojou doterajšou praxou, preto považoval za neefektívne. Súd prvého stupňa poukázal aj na výpoveď svedka B.. I., ktorý uviedol, že žalobca sa u neho informoval ohľadne voľného miesta, ale v roku XXXX-XXXX., teda v čase, keď bol v evidencii úradu práce.

Pri určovaní obdobia, za ktoré žalobcovi priznal náhradu mzdy, súd prvého stupňa vychádzal z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v zrušujúcom uznesení, kde odvolací súd vyslovil, že žalobcovi neprislúcha nárok na náhradu mzdy odo dňa, kedy oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, t. j. dňom XX.X.XXXX, pretože v tomto čase mu ešte plynula výpovedná doba a poberal mzdu, ale náhrada mzdy mu patrí odo dňa uplynutia výpovednej doby, t. j. odo dňa X.XX.XXXX maximálne do XX.X.XXXX, kedy nastúpil do starobného dôchodku. Súd prvého stupňa preto priznal žalobcovi náhradu mzdy za obdobie 9 mesiacov od X.XX.XXXX do X.X.XXXX. Náhradu mzdy súd prvého stupňa v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu vypočítal z tretieho kalendárneho štvrtroka XXXX., v ktorom žalobca dosiahol brutto mzdu v júli XXXX vo výške 18.043,- Sk (598,91 eur), v auguste XXXX vo výške 18.043,- Sk (598,91 eur) a v septembri XXXX vo výške 17.912,- Sk (594 eur), t. j. spolu 1.792 eur. Z tejto sumy odpočítal nároky mzdy za sviatky a dovolenku za mesiac júl XXXX vo výške 7.489,- Sk (248,58 eur), za mesiac august XXXX vo výške 7.489,- Sk (248,58 eur) a za mesiac september XXXX vo výške 2.496,- Sk (82,85 eur), t. j. spolu 580,01 eur. Brutto mzda žalobcu tak podľa súdu prvého stupňa predstavuje 1.212 eur (1.792 eur - 580,01 eur = 1.212 eur). V rozhodnom období žalobca odpracoval spolu 44,39 dní (júl 2004 - 12,69 dní, august XXXX - 12,70 dní, september XXXX. - 19 dní). Priemerný denný zárobok potom súd prvého stupňa vypočítal ako $1.212 : 44,39 \text{ dní} = 27,30 \text{ eur}$ a priemerný mesačný zárobok ako priemerný denný zárobok $\times 21,74$ (koeficient) = 593,72 eur. Žalobcovi priznal náhradu mzdy za 9 mesiacov celkom vo výške 5.343,48 eur brutto, pričom uviedol, že žalovaný bude povinný vyplatiť žalobcovi túto sumu po vykonaní príslušných zrážok a odvodov. Vo vyššej časti súd prvého stupňa žalobu ako nedôvodnú zamietol. Nepriznanie úroku z omeškania odôvodnil tým, že o náhrade mzdy sa rozhoduje vždy ku dňu vyhlásenia rozsudku, a preto omeškanie žalovaného neprichádza do úvahy.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a žalobcovi priznal náhradu trov konania podľa miery jeho úspechu. Uviedol, že trovy konania žalobcu pozostávajú z

trov právneho zastúpenia advokátkou, ktoré si uplatnila zo žalovanej sumy 34.011,90 eur za 30 úkonov právnej služby: 1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia v roku 2008 za 492,93 eur + režijný paušál 6,31 eur, 2. účasť na pojednávaní dňa X.X.XXXX na odvolacom súde za 492,93 eur + režijný paušál 6,31 eur, 3. ďalšia porada s klientom v trvaní 1 hod. 40 min. dňa X.XX.XXXX za 492,93 eur + režijný paušál 6,31 eur, 4. účasť na nemeritórnom pojednávaní dňa X.XX.XXXX (1/4 tarifnej odmeny) za 123,23 eur + režijný paušál 6,31 eur, 5. účasť na pojednávaní dňa X.XX.XXXX za 492,93 eur + režijný paušál 6,31 eur, 6. ďalšia porada s klientom v trvaní 1 hod. 15 min. dňa 12.1.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 7. účasť na pojednávaní dňa 20.1.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 8. ďalšia porada s klientom v trvaní 1 hod. 45 min. dňa 6.2.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 9. účasť na pojednávaní dňa 10.2.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 10. nahliadnutie do spisu na súde prvého stupňa dňa 23.2.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 11. ďalšia porada s klientom v trvaní 2 hod. dňa 2.3.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 12. účasť na pojednávaní dňa 5.3.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 13. nahliadnutie do spisu na súde prvého stupňa dňa 20.4.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 14. účasť na pojednávaní dňa 28.4.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 15. nahliadnutie do spisu na súde prvého stupňa dňa 13.5.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 16. účasť na pojednávaní dňa 2.6.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 17. písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 17.9.2009 za 492,93 eur + režijný paušál 6,95 eur, 18. účasť na odročenom pojednávaní na odvolacom súde dňa 12.5.2010 (1/4 tarifnej odmeny) za 123,23 eur + režijný paušál 7,21 eur, 19. písomné podanie protistrane z 26.8.2010 za 492,93 eur + režijný paušál 7,21 eur, 20. písomné podanie protistrane z 24.9.2010 za 492,93 eur + režijný paušál 7,21 eur, 21. účasť na pojednávaní dňa 8.3.2011 za 492,93 eur + režijný paušál 7,41 eur, 22. ďalšia porada s klientom v trvaní 1 hod. 45 min. dňa 5.5.2011 (2/3 tarifnej odmeny) za 328,62 eur + režijný paušál 7,41 eur, 23. účasť na pojednávaní dňa 24.5.2011 za 492,93 eur + režijný paušál 7,41 eur, 24. ďalšia porada s klientom v trvaní 1 hod. 20 min. dňa 27.6.2011 (2/3 tarifnej odmeny) za 328,62 eur + režijný paušál 7,41 eur, 25. účasť na pojednávaní dňa 30.6.2011 za 492,93 eur + režijný paušál 7,41 eur, 26. písomné vyjadrenie k odvolaniu žalovaného zo dňa 13.10.2011 za 492,93 eur + režijný paušál 7,41 eur, 27. účasť na pojednávaní dňa 26.2.2012 za 492,93 eur + režijný paušál 7,81 eur, 28. účasť na pojednávaní dňa 26.2.2013 za 492,93 eur + režijný paušál 7,81 eur, 29. účasť na pojednávaní dňa 11.4.2013 za 492,93 eur + režijný paušál 7,81 eur, 30. účasť na pojednávaní dňa 4.6.2013 za 492,93 eur + režijný paušál 7,81 eur. Tarifná odmena za tieto úkony tak po zvýšení o DPH predstavuje 13.931,98 eur a po pripočítaní náhrady za stratu času stráveného cestou z G. N. R. a späť na pojednávania (900,72 eur) a náhrady cestovného z G. N. R. a späť (405,02 eur) celkom sumu 15.237,72 eur. Keďže však úspech žalobcu v konaní predstavuje 15,70 % (domáhal sa zaplata sumy 34.011,90 eur a súd prvého stupňa mu priznal sumu 5.343,48 eur), súd prvého stupňa priznal žalobcovi z uplatnených trov konania 15.237,72 eur len 15,70 %, t. j. sumu 2.392,20 eur.

O povinnosti neúspešného žalovaného zaplatiť súdny poplatok súd prvého stupňa rozhodol podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb., keďže žalobca bol zo zákona oslobodený od súdneho poplatku (§ 4 ods. 2 písm. d/ zákona č. 71/1992 Zb.). V časti o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru súdny poplatok predstavuje 99,50 eur podľa položky 1 písm. b/ Sadzobníka súdnych poplatkov a v časti o náhradu mzdy 320,50 eur (6 % z priznanej sumy 5.343,48 eur) podľa položky 1 písm. a/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Nepriznanie trov konania podľa § 147a O.s.p. žalovanému súd prvého stupňa odôvodnil s poukazom na § 147a ods. 1, 2, 4 a 5 O.s.p. tým, že na pojednávania konané v dňoch 26.2.2013 a 11.4.2013, za ktoré si právny zástupca žalovaného na pojednávaní konanom dňa 4.6.2013 uplatnil trovy podľa § 147a O.s.p., sa dostavil žalobca aj jeho právna zástupkyňa, a preto neboli splnené podmienky na priznanie separátnych trov podľa § 147a O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu v časti náhrady mzdy presahujúcej sumu 5.041,52 eur, v časti žalobcovi priznanej náhrady trov konania ako aj v časti povinnosti žalovaného zaplatiť súdny poplatok podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach zmenil tak, že mu uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.041,52 eur brutto do troch dní, vo zvyšku žalobu zamietne a zároveň žalobcovi uloží povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 1.201,78 eur, žalovanému uloží povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok 401,50 eur, všetko do troch dní a žalobcovi náhradu trov konania neprizná. Žalovaný vytýkal súdu prvého stupňa, že pri výpočte výšky

priemerného zárobku postupoval v rozpore s § 134 ods. 1 v spojení s § 118 ods. 2 Zákonníka práce, keď ako základ pre výpočet priemerného zárobku žalobcu nepoužil len mzdu zúčtovanú žalobcovi (§ 118 ods. 1 Zákonníka práce), ale do tohto základu zahrnul aj náhrady mzdy. Podotkol, že mzda žalobcu za mesiac júl bola v sume 341,86 eur (10.299,- Sk), za mesiac K. v sume 342,03 eur (10.304,- Sk) a za mesiac E. v sume 511,72 eur (15.416,- Sk). Základom pre výpočet priemerného zárobku žalobcu tak podľa žalovaného mala byť suma 1.195,61 eur a nie 1.212 eur, z ktorej vychádzal súd prvého stupňa. Mal za to, že súd prvého stupňa pochybil aj tým, že v rozpore s § 134 ods. 4 Zákonníka práce nezisťoval priemerný zárobok zamestnanca ako priemerný hodinový zárobok, ale ako priemerný denný zárobok. Uviedol, že žalobca v rozhodnom období odpracoval 355,15 hodín (101,55 + 101,60 + 152). Priemerný hodinový zárobok žalobcu tak bol 3,37 eur (1.195,61 eur : 355,15 hodín). V období od 1.11.2004 do 31.7.2005 bolo 187 pracovných dní a ustanovený denný pracovný čas žalobcu bol 8 hodín. Na základe uvedeného výška náhrady mzdy za obdobie od 1.11.2004 do 31.7.2005 v súlade s § 79 ods. 1 Zákonníka práce v spojení s § 134 ods. 4 Zákonníka práce podľa výpočtov žalovaného predstavuje 5.041,52 eur (3,37 eur x 8 hodín x 187 pracovných dní).

Žalovaný ďalej namietal aj nesprávnu aplikáciu ust. § 142 ods. 2 O.s.p. Zastával názor, že v prípade postupu podľa tohto ustanovenia mal súd prvého stupňa v súlade s odbornou literatúrou výšku podielu priznaných trov konania určiť ako rozdiel pomerných úspechov účastníkov na predmete konania (84,0 % - 15,70 %) a takto vypočítaný podiel trov konania (68,60 %) priznať výlučne úspešnejšiemu účastníkovi, t. j. žalovanému. Odhliadnuc od týchto dôvodov, pre ktoré žalobcovi vôbec nemala byť priznaná náhrada trov konania, žalovaný mal za to, že súd prvého stupňa priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia aj za úkony právnej služby, za ktoré v zmysle § 14 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase ich vykonania advokátovi odmena nepatrila. Konkrétne nahliadnutie do spisu v dňoch XX.X.XXXX., XX.X.XXXX a XX.X.XXXX. ako aj písomné podania protistrane z XX.X.XXXX a z XX.X.XXXX.. Navyše dňa 23.2.2009 bol do súdneho spisu nahliadnuť žalobca osobne. Namietal tiež úkony právnej služby zastupovanie na pojednávaniach v dňoch X.X.XXXX a XX.X.XXXX. Dňa X.X.XXXX sa totiž pojednávanie pred odvolacím súdom neuskutočnilo a tento rozhodol bez pojednávania, preto žalobcovi patrí najviac náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny (§ 14 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom ku dňu X.X.XXXX). Dňa XX.X.XXXX sa v danej veci nekonalo žiadne pojednávanie. Pokiaľ ide o úkony právnej služby, ktorými boli ďalšie porady s klientom, žalovaný poznamenal, že žalobca nepredložil súdu žiaden dôkaz o ich uskutočnení. Osobitne k ďalšej porade s klientom dňa 3.11.2008 uviedol, že od prevzatia veci advokátom v roku XXXX. do jej vykonania sa mali uskutočniť len pojednávania dňa X... na ktorom odvolací súd bez pojednávania rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a dňa X.XX.XXXX, ktoré bolo odročené pre práceneschopnosť zákonného sudcu. V konaní teda neboli vykonané žiadne nové dôkazy, o ktorých by prípadná porada s klientom v krátkom časovom odstupe od prevzatia právneho zastúpenia mohla byť považovaná za účelnú. Za neúčelné žalovaný považoval aj trovy právneho zastúpenia, ktoré žalobcovi boli priznané za zastupovanie na pojednávaniach v dňoch XX.X.XXXX a XX.X.XXXX, pretože na nich súd prvého stupňa opätovne vyzýval žalobcu na predloženie dôkazov na preukázanie jeho tvrdení týkajúcich sa snahy a ochoty zamestnať sa v období po XX.X.XXXX, čo mu bolo uložené už na pojednávani dňa XX.X.XXXX, a to do nasledujúceho pojednávania nariadeného na deň XX.XX.XXXX, pričom až na pojednávani dňa XX.X.XXXX. žalobca v tomto smere navrhol výsluch svedkov. Vo vzťahu k týmto pojednávaniam si žalovaný zároveň uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho zastupovaním na nich celkom vo výške 1.201,778 eur s DPH, a to v zmysle § 147 ods. 2 O.s.p., hoci súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nesprávne uvádza § 147a O.s.p. Súd prvého stupňa podľa neho postupoval v rozpore s § 147 ods. 1 O.s.p., keď mu túto náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal.

V závere svojho odvolania žalovaný uviedol, že vzhľadom na nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa v časti výšky náhrady mzdy, na nesprávnom právnom posúdení spočíva aj rozhodnutie o výške súdneho poplatku. Správne totiž mala byť výška súdneho poplatku určená zo sumy náhrady mzdy vo výške 5.041,52 eur, t. j. v sume 302 eur. Celková suma súdneho poplatku tak podľa žalovaného je 401,50 eur (99,50 eur + 302 eur).

Predmetný rozsudok súdu prvého stupňa napadol odvolaním aj žalobca a navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a priznal mu náhradu mzdy vo výške 34.011,90 eur a trovy právneho

zastúpenia v prvostupňovom i odvolacom konaní. Mal za to, že súd prvého stupňa jeho nárok na náhradu mzdy nesprávne právne a skutkovo posúdil. Rovnako nesprávne rozhodol aj o znížení trov konania. Žalobca pritom poukázal na ustanovenie § 142 ods. 3 O.s.p. a uviedol, že priznanie výšky náhrady mzdy skutočne záviselo od úvahy súdu. Okrem toho súd prvého stupňa mohol rozhodnúť o priznaní tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 190,89 eur, teda z priznanej hodnoty 5.343 eur. Zároveň súd prvého stupňa podľa žalobcu celkom nesprávne znížil pomerne aj vyčíslenú náhradu cestovného a náhradu za stratu času. Žalobca ďalej poukázal na charakter náhrady mzdy ako satisfakcie voči zamestnancovi a súčasne sankcie voči zamestnávateľovi, ktorý bezdôvodne zrušil pracovný pomer so zamestnancom. Tento účel náhrady mzdy podľa žalobcu popiera názor odvolacieho súdu, že zamestnancovi patrí náhrada mzdy najskôr od X.XX.XXXX, teda odo dňa nasledujúceho po skončení pracovného pomeru žalobcu u žalovaného, nakoľko dovtedy dostával mzdu. Náhradu mzdy priznanú súdom prvého stupňa za deväť mesiacov navyše nepovažoval za dostatočne adekvátnu na to, aby mu bola zabezpečená primeraná satisfakcia aj vzhľadom na dĺžku tohto konania začatého dňa XX.XX.XXXX. V tejto súvislosti tiež uviedol, že so žalovaným sa z dôvodu viacerých neplatných výpovedí, ktoré mu dal od roku 1999, súdi nepretržite viac ako 13 rokov vo viacerých konaniach, pričom takmer počas celého tohto obdobia sa nachádzal v existenčnej neistote a stále je vo finančnej tiesni, niekoľko rokov bol finančne závislý na svojej manželke a dodnes nemá riadne vymeraný starobný dôchodok. Sám žalovaný podľa neho v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa XX.X.XXXX. uznal oprávnenosť jeho nároku za obdobie od X.XX.XXXX do X.X.XXXX. najmenej vo výške 18.629,39 eur. Žalobca mal za to, že aj dostatočne preukázal svoju snahu zamestnať sa, keď do spisu založil dlhý zoznam obchodných spoločností a organizácií, ktoré navštívil a osobne sa u nich uchádzal o zamestnanie, ako aj vizitky predstaviteľov spoločností, u ktorých sa uchádzal o zamestnanie písomne, predložil súdu prvého stupňa kópie viacerých verzií svojho životopisu rozosielané potenciálnym zamestnávateľom a tiež to potvrdili aj svedkovia. Nemalé úsilie vynaložil aj navštevovaním svojich priateľov a známych, ktorých žiadal o pomoc pri hľadaní si práce. Vyžadovanie podacích lístkov alebo doručeníek svedčiacich o skutočnom doručovaní žiadostí o zamestnanie doporučenou poštovou zásielkou považoval za diskriminačné a odporujúce zákonu, keď navyše úrady práce akceptujú i kópiu e-mailovej správy zaslanej potenciálnemu zamestnávateľovi. Podľa žalobcu je potrebné prihliadnúť aj na ponuku na trhu práce, jeho vek a skutočnosť, že žalovaný s ním v predchádzajúcom období dvakrát skončil pracovný pomer. K zisteniam súdu prvého stupňa týkajúcim sa evidencie žalobcu ako uchádzača o zamestnanie a jeho vyradenia z tejto evidencie poznamenal, že z evidencie uchádzačov o zamestnanie síce bol vyradený na vlastnú žiadosť, ale o opätovné zaradenie nepožiadala z dôvodu, že bol podaný protest prokurátora proti rozhodnutiu, ktorým mu bola priznaná dávka v nezamestnanosti. Prokurátor v tomto proteste totiž poukázal na skutočnosť, že ak sa žalobca domáha určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, tzn. má záujem naďalej pracovať pre žalovaného ako zamestnávateľa, nemôže byť zároveň zaradený aj v evidencii uchádzačov o zamestnanie a nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Súd prvého stupňa však v napadnutom rozsudku rozhodol v absolútnom rozpore s konštatovaním prokurátora. Žalobca potvrdil, že skutočne mal vážny a preukázaný záujem pracovať práve pre žalovaného a hneď v prvý deň, kedy mu to žalovaný umožnil, aj nastúpil do zamestnania.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby mu odvolací súd nevyhovelo a aby rozhodol tak, ako to navrhol on vo svojom odvolaní. Nesúhlasil s tvrdeniami uvedenými žalobcom v jeho odvolaní. Uviedol, že nikdy neuznal oprávnenosť nároku žalobcu na zaplatenie náhrady mzdy v sume 34.011,90 eur ani v sume 18.629,39 eur. Preto aj navrhoval (v podaniach a na pojednávaní dňa XX.X.XXXX), aby súd v súlade s § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom ku dňu neplatného skončenia pracovného pomeru nepriznal žalobcovi náhradu mzdy za obdobie presahujúce deväť mesiacov. Žalovaný mal ďalej za to, že žalobca počas celého konania ničím nepreukázal, že by sa skutočne snažil zamestnať, prípadne, že by mu v tom bránili objektívne dôvody. Za relevantné nepovažoval ani dôvody uvádzané žalobcom, pre ktoré nemohol byť po XX.X.XXXX evidovaný ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, keďže tieto nijako nesúvisia s jeho aktivitou smerujúcou k tomu, aby sa v období od X.X.XXXX do XX.X.XXXX riadne zamestnal alebo sa o to aspoň pokúsil. V tejto súvislosti poukázal aj na štatistiky, ktoré predložil súdu prvého stupňa a z ktorých vyplýva, že v R. bola v tom čase miera evidovanej nezamestnanosti mužov v rozmedzí od 1,40 % do 2,48 %. Žalobca tak podľa žalovaného mal objektívnu aj reálnu šancu nájsť si zamestnanie. Vo vzťahu k napadnutému výroku o trovách konania žalovaný mal za to, že ak súd prvého stupňa postupoval podľa § 142 ods. 2 O.s.p., správne znížil nielen tarifnú odmenu, ale celú priznanú náhradu všetkých trov účastníka, t. j. vrátane náhrady cestovného a náhrady za stratu času advokátky. Tieto náhrady sú totiž taktiež súčasťou trov

súdneho konania v zmysle § 137 O.s.p. Zároveň podľa názoru žalovaného v danej veci nie sú dané dôvody pre priznanie plnej náhrady trov konania žalobcovi v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p., nakoľko žalobca nemal neúspech v pomerne nepatrnej časti (jeho neúspech bol 85 %) a nešlo ani o prípad, kedy by rozhodnutie o výške priznaného plnenia záviselo od znaleckého posudku či úvahy súdu. Vychádzal z toho, že výšku priznanej náhrady mzdy upravuje priamo ust. § 79 ods. 1 tretia veta a ods. 2 v spojení s § 134 Zákonníka práce a s ich použitím ju možno úplne presne zistiť.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a priznal mu náhradu mzdy vo výške 34.011,90 eur ako aj trovy právneho zastúpenia celého konania. Nestotožnil sa s odvolacími námietkami žalovaného a zotrval na všetkých vyjadreniach a dôkazoch, ktoré uviedol vo svojom odvolaní. Výpočet priemerného zárobku súdom prvého stupňa považoval za správny, avšak náhrada mzdy priznaná len za obdobie deviatich mesiacov nie je podľa neho dostatočne adekvátne na zabezpečenie primeranej satisfakcie. Pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania mal za to, že súd prvého stupňa mal rozhodnúť v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p. a priznať mu plnú náhradu trov konania, pretože priznanie mzdy ako aj jej výška absolútne závisela od posúdenia a úvahy súdu. K tvrdeniu žalovaného, že nepreukázal poskytnutie ďalších porád s klientom poukázal na doložené písomné potvrdenie o ich uskutočnení a trvaní, ktoré tvorilo prílohu vyčíslenia trov právneho zastúpenia zo dňa X.X.XXXX. Pripomenul, že je starší človek, ktorý sa z dôvodu viacerých neplatných skončení pracovného pomeru so svojim bývalým zamestnávateľom súdi bez prerušenia už od roku 1999, preto niektoré veci potrebuje vysvetliť viackrát, podrobnejšie a opakovane a všetky porady boli žalobcovi poskytnuté na základe jeho výslovnej požiadavky. K žalovaným namietaným pojednávaniam v dňoch XX.X.XXXX a XX.X.XXXX poukázal na skutočnosť, že sám žalovaný zadal príčinu pre vedenie tohto súdneho konania, nakoľko to bol právne žalovaný, kto so žalobcom už dvakrát neplatne skončil pracovný pomer. Dodal, že v prípade zastupovania na pojednávaníach, ktoré sa podľa žalovaného neuskutočnili (napr. dňa XX.X.XXXX), išlo evidentne o chybu v písaní a odmena bola priznaná správne za účasť na pojednávaní dňa XX.X.XXXX (jediný úkon právnej služby, poskytnutý žalobcovi v roku 2012) na základe správneho vyčíslenia trov právneho zastúpenia zo dňa X.X.XXXX.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, prejednal odvolania bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že tak odvolanie žalobcu ako aj odvolanie žalovaného je sčasti dôvodné.

V prejednávanej veci z obsahu spisu vyplýva, že súd prvého stupňa medzitimným rozsudkom zo dňa X. júna XXXX, č. k. 17C/192/2004-614, potvrdeným rozsudkom odvolacieho súdu zo dňa XX. mája XXXX, č. k. 4Co/342/2009-653, určil neplatnosť výpovede danej žalobcovi listom žalovaného zo dňa XX.X.XXXX. Z tohto dôvodu vznikol žalobcovi podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom v čase neplatného skončenia pracovného pomeru, t. j. ku dňu XX.X.XXXX (ďalej len Zákonník práce), nárok na náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku. Sporným v priebehu konania bolo určenie dňa, od ktorého žalobcovi patrí náhrada mzdy ako aj dĺžka obdobia, za ktoré mu prináleží. V zmysle § 79 ods. 1 tretia veta Zákonníka práce náhrada mzdy patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Začiatok poskytovania náhrady mzdy je teda viazaný na oznámenie zamestnanca, že trvá na ďalšom zamestnávaní. Takéto oznámenie sa môže vzťahovať iba na zamestnávanie po dni, kedy podľa rozvázovacieho úkonu zamestnávateľa mal pracovný pomer skončiť. V prípade výpovede, ktorej platnosť zamestnanec neuznáva, totiž neistota, či pracovný pomer skutočne skončil alebo nie nastáva až po uplynutí výpovednej doby. Až v tomto období sa teda nároky účastníkov môžu spravovať ustanoveniami upravujúcimi nároky z neplatného skončenia pracovného pomeru. Do uplynutia výpovednej doby je nepochybné, že pracovný pomer trval a zamestnanec mal nárok na mzdu za vykonanú prácu. V danej veci žalobca oznámil žalovanému, že trvá na tom, aby ho ďalej zamestnával, listom doručeným žalovanému dňa XX.X.XXXX. Pracovný pomer žalobcu u žalovaného však na základe neplatnej výpovede zo dňa XX.X.XXXX. mal skončiť až dňa XX.XX.XXXX. uplynutím trojmesačnej výpovednej doby. Odvolací súd preto zotráva na svojom právnom názore prezentovanom už v zrušujúcom uznesení zo dňa XX. marca XXXX, č. k. 6Co/214/2011-781, že žalobcovi mohol vzniknúť nárok na náhradu mzdy najskôr odo dňa X.XX.XXXX. Na uvedené nemá vplyv skutočnosť, že podľa

ust. § 79 ods. 1 tretia veta Zákonníka práce patrí zamestnancovi pri neplatnom rozviazaní pracovného pomeru náhrada mzdy odo dňa, kedy zamestnávateľovi oznámil, že na ďalšom zamestnávaní trvá a nemení to nič ani na charaktere náhrady mzdy ako satisfakcie voči zamestnancovi a sankcie voči zamestnávateľovi za neplatné skončenie pracovného pomeru. K neplatnému skončeniu pracovného pomeru totiž dochádza až uplynutím výpovednej doby, a preto aj nárok na náhradu mzdy v zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce, ktorý je nárokom z neplatného skončenia pracovného pomeru, môže zamestnancovi vzniknúť najskôr dňom nasledujúcim po uplynutí výpovednej doby. Odvolací súd má za to, že počas trvania pracovného pomeru vrátane výpovednej doby zamestnancovi nemožno priznať nárok na satisfakciu za jeho neplatné skončenie. Odvolacie námietky žalobcu v tomto smere preto odvolací súd nepovažoval za dôvodné. V nadväznosti na uvedené tak súd prvého stupňa postupoval správne, keď žalobcovi priznal náhradu mzdy od X.XX.XXXX, t. j. odo dňa nasledujúceho po uplynutí výpovednej doby. Zároveň súd prvého stupňa vzhľadom na deň, od ktorého žalobcovi vznikol nárok na náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku, za rozhodné obdobie pre výpočet priemerného zárobku správne považoval obdobie tretieho kalendárneho štvrtroku roku XXXX, teda mesiace jS. (§ 134 ods. 2 Zákonníka práce).

Súd prvého stupňa však v napadnutom rozsudku pochybil pri samotnom výpočte priemerného zárobku žalobcu ako aj pri určovaní základu, z ktorého pri jeho výpočte vychádzal. Odvolací súd sa stotožňuje s odvolacími námietkami žalovaného, že súd prvého stupňa nesprávne do tohto základu zahrnul aj náhrady mzdy. V zmysle § 134 ods. 1 Zákonníka práce sa totiž priemerný zárobok zisťuje zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období. Za mzdu sa pritom okrem iného nepovažuje ani náhrada mzdy (§ 118 ods. 2 Zákonníka práce). Z napadnutého rozsudku síce vyplýva, že súd prvého stupňa do základu pre výpočet priemerného zárobku nezahrnul náhradu mzdy žalobcu za sviatok a dovolenku, avšak podľa mzdového listu za rok XXXX . žalobcovi vznikol v rozhodnom období nárok aj na ostatné náhrady mzdy, a to v mesiaci C. vo výške 255,- Sk (8,46 eur) a v mesiaci K. vo výške 250,- Sk (8,30 eur), ktoré súd prvého stupňa nezohľadnil. Správne potom žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že mzda žalobcu pre výpočet priemerného zárobku bola v mesiaci C. v sume 10.299,- Sk (18.043,- Sk - 7.489,- Sk - 255,- Sk = 10.299,- Sk, t. j. 341,86 eur), v mesiaci K. v sume 10.304,- Sk (18.043,- Sk - 7.489,- Sk - 250,- Sk = 10.304,- Sk, t. j. 342,03 eur) a v mesiaci E. v sume 15.416,- Sk (17.912,- Sk - 2.496,- Sk = 15.416,- Sk, t. j. 511,72 eur). Základom pre výpočet priemerného zárobku žalobcu v rozhodnom období tak mala byť mzda vo výške celkom 36.019,- Sk (1.195,61 eur), t. j. hrubá mzda po odpočítaní náhrady mzdy za dovolenku a ostatných náhrad mzdy, a nie 1.212 eur, z čoho vychádzal súd prvého stupňa. Zároveň súd prvého stupňa postupoval aj v rozpore s ust. § 134 ods. 4 Zákonníka práce, keď priemerný zárobok žalobcu počítal ako priemerný denný zárobok, z ktorého následne zistil priemerný mesačný zárobok žalobcu. Podľa § 134 ods. 4 Zákonníka práce sa priemerný zárobok zisťuje ako priemerný hodinový zárobok, ako to správne namietal aj žalovaný vo svojom odvolaní. Ak sa podľa pracovnoprávných predpisov má použiť priemerný mesačný zárobok, postupuje sa tak, že priemerný hodinový zárobok sa vynásobí priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v roku na jeden mesiac podľa týždenného pracovného času zamestnanca. Pri týždennom pracovnom čase žalobcu 40 hodín je priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich na jeden mesiac 174 hodín (52,18 týždňov : 12 mesiacov = 4,35 x 40 hodín = 174 hodín). Žalobca v rozhodnom období podľa mzdového listu za rok XXXX odpracoval celkom 355,15 hodín (101,55 hod. H., 101,60 hod. v K. a 152 hod. H.). Priemerný hodinový zárobok žalobcu tak v rozhodnom období predstavoval 101,42 Sk, t. j. 3,37 eur (36.019,- Sk : 355,15 hodín = 101,42,- Sk) a priemerný mesačný zárobok žalobcu v rozhodnom období predstavoval 17.647,08,- Sk, t. j. 585,78 eur (101,42,- Sk x 174 hodín = 17.647,08,- Sk). Žalobcovi tak za deväť mesiacov patrí náhrada mzdy vo výške 158.823,72,- Sk, t. j. 5.271,98 eur (17.647,08 x 9 = 158.823,72,- Sk).

Súd prvého stupňa sa po čiastočnom zrušení jeho rozsudku zo dňa XX. júna XXXX, . č. k. 17C/192/2004-749, v ktorom priznal žalobcovi náhradu mzdy v sume 34.011,90 eur za obdobie O. uznesením odvolacieho súdu zo dňa XX. marca XXXX, . č. k. 6Co/214/2011-781, správne sústredil aj na posudzovanie podmienok pre zníženie resp. nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 9 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom ku dňu XX.X.XXXX, . ako mu to uložil odvolací súd. Zároveň podľa názoru odvolacieho súdu aj správne vyhodnotil ako dôvodnú žiadosť žalovaného, aby žalobcovi požadovanú náhradu mzdy za čas presahujúci 9 mesiacov nepriznal. Podľa ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce súd pri tomto rozhodovaní prihliadne najmä na to, či zamestnanec bol v tom čase zamestnaný u iného zamestnávateľa, akú prácu tam vykonával a aký zárobok dosiahol

alebo z akého dôvodu sa do práce nezapojil. Posúdenie týchto skutočností tak v každom jednotlivom prípade závisí od úvahy súdu. V prejednávanej veci súd prvého stupňa za zodpovedajúce okolnosti pri aplikácii citovaného ustanovenia považoval jednak skutočnosť, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal relevantnými dôkazmi, že by si na trhu práce hľadal aktívne vhodné pracovné miesto, pričom viacnásobné zaujímanie sa o prácu v obchodnej spoločnosti svedka B.. H. zameranej na ekonomické činnosti bez oboznámenia so svojou doterajšou praxou súd prvého stupňa považoval za neefektívne. Odvolací súd má za to, že súd prvého stupňa v tomto smere správne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho aj správny právny záver, že je na mieste priznať žalobcovi náhradu mzdy iba za obdobie 9 mesiacov v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožňuje. Žalobca ani vo svojom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto časti, nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia a v podstate len zopakoval svoje tvrdenia, o ktoré sa opierať v konaní na súde prvého stupňa, a teda z ktorých vychádzal aj súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní. Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že po neplatnom skončení pracovného pomeru zo strany žalovaného vyvinul dostatočné možné úsilie na to, aby sa opätovne zamestnal. Toto úsilie žalobcu nepreukazuje žalobcom predložený zoznam obchodných spoločností a organizácií, vizitiek predstaviteľov spoločností ani viacerých verzií životopisu žalobcu, nakoľko z nich nie je zrejmé, či žalobca uvedené spoločnosti skutočne oslovil so žiadosťou o prijatie do zamestnania a ani prípadná reakcia potenciálnych zamestnávateľov na jeho žiadosť. Z tohto dôvodu nie je objektívne možné dospieť k záveru, že žalobca bol pri hľadaní zamestnania aktívny avšak s negatívnym výsledkom, teda, že nikto z údajných oslovených subjektov mu neponúkol žiadnu pracovnú možnosť. Súd prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu správne vyhodnotil aj výpovede svedkov, ktorí mali preukázať snahu žalobcu zamestnať sa. Odvolací súd nepopiera, že situácia na trhu práce bola a v súčasnosti stále je, aj s prihliadnutím na vek žalobcu, zložitá, to však nevylučuje možnosť, aby si vzhľadom na svoje vzdelanie a pracovné skúsenosti našiel zodpovedajúcu pracovnú pozíciu, pokiaľ by vyvinul skutočné úsilie, navyše, keď v R. bola v tom čase minimálna nezamestnanosť.

Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, ale túto nesprávne právne posúdil v časti výpočtu náhrady mzdy žalobcu, resp. priemerného zárobku žalobcu. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok v časti, ktorou bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.343 eur brutto zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.271,98 eur brutto titulom náhrady mzdy a v časti prevyšujúcej sumu 5.271,98 eur, t. j. 71,02 eur, žalobu zamietol. Odvolací súd poukazuje na to, že v celom rozsahu vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa, ktorý však po právnej stránke posúdil inak, preto nebolo potrebné opakovať, prípadne dopĺňať dokazovanie. Súčasne odvolací súd musel podľa § 220 O.s.p. zmeniť aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť súdny poplatok 420 eur, pretože ide o závislý výrok. Odvolací súd tak v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov uložil žalovanému povinnosť zaplatiť na účet súdu prvého stupňa súdny poplatok vo výške 415,50 eur (99,50 eur + 6 % zo sumy 5.271,98 eur = 99,50 eur + 316 eur = 415,50 eur) podľa položky 1 písm. a/, b/ Sadzobníka súdnych poplatkov.

Výrok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým bola žaloba vo zvyšku nároku žalobcu na náhradu mzdy (t. j. v sume 28.668,90 eur) zamietnutá, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

V časti náhrady trov konania odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a podľa ods. 2 tohto ustanovenia vec v tomto rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia tohto výroku napadnutého rozsudku je, že súd prvého stupňa vec v tejto časti nesprávne právne posúdil, keď pri rozhodovaní o náhrade trov konania postupoval podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p., ktoré navyše aj nesprávne aplikoval. V zmysle tohto ustanovenia čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania, prípadne na nepriznanie práva na náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov. Nárok na čiastočnú náhradu trov konania sa pritom vypočíta tak, že úspech účastníka konania, ktorému vznikla povinnosť na náhradu trov, sa odpočíta od úspechu účastníka, ktorému vzniklo právo na náhradu trov a výsledok predstavuje pomerný nárok na náhradu trov účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva, ktorý súd prizná úspešnejšiemu z účastníkov konania. Súd prvého stupňa však v prejednávanej veci priznal žalobcovi

náhradu trov konania podľa miery jeho úspechu vo výške 15,70 % bez toho, aby prihliadol na vzájomný pomer úspechu a neúspechu obidvoch účastníkov konania. Pri postupe podľa § 142 ods. 2 O.s.p. však bolo potrebné zohľadniť aj mieru úspechu žalovaného, ktorá bola 84,30 %. Z toho vyplýva, že žalovaný mal v konaní väčší úspech ako žalobca, a preto by v zmysle § 142 ods. 2 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo práve žalovanému v rozsahu 68,60 % ($84,30 \% - 15,70 \% = 68,60 \%$), ako správne namietal aj žalovaný vo svojom odvolaní. Odvolací súd však má za to, že sú dôvodné aj odvolacie námietky žalobcu a v prejednávanej veci je na mieste aplikácia ust. § 142 ods. 3 O.s.p. a priznanie náhrady trov konania žalobcovi, hoci nebol úspešný v plnom rozsahu, nakoľko výška plnenia závisela od úvahy súdu. Zo samotného ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom k XX.X.XXXX totiž vyplýva, že súd môže náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne zamestnancovi náhradu mzdy vôbec nepriznať. Je teda výlučne na úvahe súdu či tak aj urobí alebo nie. Uvedené ustanovenie upravovalo len základné kritériá, na ktoré mal súd pri tejto úvahe prihliadnúť. Z tohto dôvodu je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné v predmetnej právnej veci o náhrade trov konania rozhodnúť v zmysle § 142 ods. 3 O.s.p. a ich náhradu priznať žalobcovi, hoci mal v konaní len čiastočný úspech. Základom pre výpočet náhrady trov právneho zastúpenia pritom bude výška súdom priznaného plnenia (t. j. 5.271,98 eur). Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v časti náhrady trov konania zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude súd prvého stupňa musieť opätovne rozhodnúť o náhrade trov konania, pričom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 226 O.s.p.) bude musieť postupovať podľa § 142 ods. 3 O.s.p. a ich náhradu priznať žalobcovi. Súd prvého stupňa sa však pri priznávaní náhrady trov právneho zastúpenia žalobcovi bude musieť zaoberať otázkou účelnosti jednotlivých úkonov právnej služby, za ktoré si žalobca uplatnil náhradu trov konania, resp. právneho zastúpenia, nakoľko v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. možno priznať len náhradu tých trov konania, ktoré boli účelne vynaložené na uplatňovanie alebo bránenie práva. Súd pri rozhodovaní o priznaní náhrady trov konania je preto povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených účastníkom. Účelnosťou je potrebné rozumieť vlastnosť, ktorá sleduje naplnenie cieľa. Opodstatnená je v prípade, že vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Trovy vynaložené účastníkom v spore musia byť v prvom rade v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania. Ich vynaložením sa musí sledovať procesné presadzovanie uplatneného nároku, resp. procesná obrana proti tvrdenému nároku. Za účelne vynaložené možno považovať trovy, ktoré musela procesná strana nevyhnutne vynaložiť, aby mohla riadne hájiť svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo na súde. Vzhľadom na zmysel ustanovení Občianskeho súdneho poriadku o náhrade trov konania je súd povinný posudzovať účelnosť pri každom úkone právnej služby samostatne. V tomto smere odvolací súd považoval sčasti za dôvodné odvolacie námietky žalovaného týkajúce sa jednotlivých úkonov právnej služby, za ktoré súd prvého stupňa priznal žalobcovi náhradu trov konania.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že žalobcovi nepatrí náhrada trov právneho zastúpenia za nahliadanie do spisu v dňoch XX.X.XXXX, XX.X.XXXX a XX.X.XXXX. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dňa XX.X.XXXX do spisu nahliadal sám žalobca, a preto mu v súvislosti s tým nemohli vzniknúť žiadne trovy právneho zastúpenia. Trovy vynaložené na ďalšie dve nahliadnutia do spisu podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať za účelné, keďže žalobcovi boli všetky podklady tvoriace spis zasielané buď písomne alebo mu boli doručované krátkou cestou na pojednávaniach, a teda mu boli k dispozícii a nebolo nevyhnutné, aby jeho právna zástupkyňa nahliadala do spisu. Rovnako za neúčelné odvolací súd považoval aj úkony - písomné podania protistrane zo dňa XX.X.XXXX a zo dňa XX.X.XXXX., nakoľko neboli nevyhnutné pre pokračovanie v konaní v prejednávanej veci a obhajobu práv žalobcu v konaní. Podaním zo dňa XX.X.XXXX právna zástupkyňa žalobcu po určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru opätovne vyzvala žalovaného, aby vytvoril nevyhnutné podmienky na riadne plnenie pracovných úloh a okamžité umožnenie žalobcovi pracovať v zmysle platnej pracovnej zmluvy a navrhla mu zväziť mimosúdnu dohodu v sporoch o náhradu mzdy z roku XXXX a z roku XXXX a podaním zo dňa XX.X.XXXX žiadala o poskytnutie informácií o výške odstúpeného a náhrady mzdy žalobcu vo vzťahu k výpovedi danej mu žalovaným dňa X.X.XXXX, ktorá ani nebola predmetom tohto konania. Dôvodná je aj odvolacia námietka žalovaného, že za účasť na pojednávaní dňa X.X.XXXX nepatrí žalobcovi náhrada trov právneho zastúpenia v celej výške, nesprávne sa však domnieva, že mu patrí len 1 základnej sadzby tarifnej odmeny. Zo zápisnice z tohto pojednávania totiž odvolací súd zistil, že na ňom nedošlo k prejednaniu veci, ale bolo iba vyhlásené uznesenie odvolacieho súdu o zrušení rozsudku súdu prvého stupňa a vrátení veci na ďalšie konanie. V zmysle § 14 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom ku dňu X.X.XXXX tak právnej zástupkyňi žalobcu patrí za účasť na tomto pojednávaní odmena a zároveň žalovanému náhrada trov právneho

zastúpenia v rozsahu 1. V prípade úkonu právnej služby označeného súdom prvého stupňa ako účasť na pojednávaní dňa XX.X.XXXX má odvolací súd za to, že zo strany súdu prvého stupňa išlo len o zrejmu chybu v písaní pri vyhotovovaní napadnutého rozsudku. Z obsahu spisu vyplýva, že v roku XXXX sa konalo len jedno pojednávanie, na ktorom sa zúčastnila právna zástupkyňa žalobcu, a to dňa XX.X.XXXX (dňa XX.X. sa pojednávanie konalo v roku XXXX), ktoré, ako jediný úkon právnej služby poskytnutý žalobcovi v roku XXXX, uviedla aj vo vyčíslení trov právneho zastúpenia žalobcu zo dňa X.X.XXXX (č. I. 896). Žalobcovi preto za tento úkon právnej služby patrí náhrada trov právneho zastúpenia. Pokiaľ ide o žalovaným namietané úkony právnej služby - ďalšie porady s klientom, odvolací súd uvádza, že vykonanie týchto úkonov žalobca preukázal predložením zoznamu porád s klientom s uvedením dátumu ich konania a trvania a so svojim podpisom potvrdzujúcim ich vykonanie. Z tohto zoznamu síce nevyplýva, čo bolo náplňou jednotlivých porád, ale vzhľadom na dátumy ich vykonania je z obsahu spisu zrejmé, že po všetkých nasledovali meritórne pojednávania, a preto ich aj s prihliadnutím na dĺžku trvania konania a počet porád s klientom možno považovať za účelné úkony právnej služby a žalobcovi za nich priznať náhradu trov právneho zastúpenia. K žalovaným osobitne namietanej porade s klientom dňa X.XX.XXXX, do vykonania ktorej od prevzatia zastúpenia právnu zástupkyňou žalobcu tiež v roku XXXX podľa žalovaného neboli vykonané žiadne nové dôkazy, o ktorých by mohla byť porada v tak krátkom časovom odstupe od prevzatia zastúpenia považovaná za účelnú, odvolací súd dodáva, že v tomto časovom rozmedzí bolo odvolacím súdom dňa X.X.XXXX vydané uznesenie, ktorým zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v danej veci a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Aj táto samotná skutočnosť tak podľa odvolacieho súdu svedčí o účelnosti porady s klientom, nakoľko bolo potrebné vzhľadom na právny názor odvolacieho súdu prerokovať s ním ďalší postup v konaní. Odvolací súd sa tiež zaoberal odvolacími námietkami žalovaného ohľadom neúčelnosti trov právneho zastúpenia za zastupovanie na pojednávaniach v dňoch XX.X.XXXX a XX.X.XXXX. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobca má nárok na náhradu trov právneho zastúpenia aj za tieto dva úkony právnej služby, nakoľko jeho právna zástupkyňa sa zúčastnila na obidvoch pojednávaniach a tieto sa aj riadne konali. K odvolacej námietke žalovaného, ktorý namietal, že už na pojednávaní dňa 18.9.2012 bolo žalobcovi uložené, aby predložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení o snahe zamestnať sa do pojednávania dňa XX.XX.XXXX, pričom až na pojednávaní dňa XX.X.XXXX žalobca v tomto smere navrhol výsluch svedkov, odvolací súd uvádza, že žalobca na túto výzvu reagoval podaním zo dňa X.XX.XXXX, doručeným súdu prvého stupňa dňa XX.XX.XXXX (č. I. 823), ktorým predložil doklady preukazujúce jeho snahu zamestnať sa u žalovaného, potvrdenie o pracovnej neschopnosti a výpis zo Živnostenského registra SR. Skutočnosť, že následne dňa XX.X.XXXX navrhol ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, nemôže byť žalobcovi na ujmu, pretože v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p. účastníci môžu predkladať a označovať dôkazy do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie. Bolo pritom na rozhodnutí súdu prvého stupňa, ktoré z označených dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 druhá veta O.s.p.). Pokiaľ sa rozhodol vykonať aj dôkazy navrhnuté žalobcom na pojednávaní konanom dňa XX.X.XXXX a za týmto účelom odročil pojednávanie, nemôže to byť žalobcovi na ujmu.

Napokon vo vzťahu k poslednému napadnutému výroku, ktorým nebola žalovanému priznaná náhrada trov konania podľa § 147a O.s.p., žalovaný vo svojom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie tohto nároku, pretože náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho zastupovaním na pojednávaniach v dňoch XX.X.XXXX a XX.X.XXXX si uplatnil podľa § 147 ods. 2 O.s.p. Zo zápisnice z pojednávania konaného pred súdom prvého stupňa dňa X.X.XXXX vyplýva, že žalovaný si v rámci záverečného zhrnutia uplatnil osobitné trovy konania za účasť na pojednávaniach v dňoch XX.X.XXXX a XX.X.XXXX. Samotný žalovaný zároveň uviedol, že tieto pojednávania prebehli a vyplýva to aj zo zápisníc z nich. Preto neprichádza do úvahy aplikácia ust. § 147a O.s.p., ktoré sa vzťahuje na prípady odročenia pojednávania na základe žiadosti účastníka z dôležitého dôvodu alebo z dôvodu neospravedlnenej neúčasti účastníka, prípadne jeho zástupcu z radov advokátov. Predmetný návrh žalovaného tak bolo potrebné po právnej stránke posúdiť v zmysle ust. § 147 ods. 1 O.s.p., nakoľko z jeho prednesu je zrejmé, že trovy konania vzniknuté v súvislosti s pojednávaniach v dňoch XX.X.XXXX a XX.X.XXXX podľa žalovaného zaviniť žalobca. V nadväznosti na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa aj v tejto časti zrušil podľa § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. a podľa ods. 2 vec aj v tomto rozsahu vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude súd prvého stupňa musieť opätovne rozhodnúť o aj návrhu žalovaného na priznanie náhrady trov konania za účasť na pojednávaniach v dňoch 26.2.2013 a XX.X.XXXX, pričom bude musieť postupovať podľa § 147 ods. 1 O.s.p.

V novom rozhodnutí o trovách konania súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.